

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je:

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyschinje a je tam sa schtwórtilětnu pschedplatu 40 np. dostac.

5. njedžela po swjatej Trojizy.

Matth. 7, 24—27.

Tu rěči Jesuś s nami a rofěstaja, sčto t prawej mudrosći blyšča. Jara dobre je, so wo tym ras blyšchimy, pschetož mēnjenja wo tym su mješ cžłowjekami jara wschelake. Zich wjele ma sa to, so je tón prawje mudry, kiž je po swójich lóschtach a žadosćach žiwý; kiž kaž tamny bohaty muž rjeknje: „Zuba duscha, jěš a pij a budž dobreje myšle“; kiž bebi žanych myšlow njeczini, kať po smjerczi budže, pschetož potom wschať nicžo wjazý njeje. A přecž so njemóže, so licžba tajkich džeń a bóle roscže; to pokasuje honjenje sa swětnej wješelosću. Ale Bóh džěsche t tam-nemu: „Ty błasnje, w tutej nozy budže twoja duscha wot tebje sašo žadana; a cžeje budže, sčtož ty by pschihotował?“ Potajkim wotrachnowanje je po smjerczi, hdžež Bóh hlada, sčto je kóždy tu we swójim hnadnym cžasbu pschihotował; a błasny budže tón mjenowany, kiž we swójej mudrosći mēni, so je jeno tu na semi, so by jědł a pił. Sašo druhi rjeknje: „Tón je mudry, kiž so swěru w semskim prózuje a bebi něsčto na swóje stare dny nahromadži“. Haj wschať, to je jara dobre a tež žyle po Božej woli. Ale wjazý hacž cžělo je tola duscha, a starosć wo nju žyle na boł stajicž, to je njemudryje. Móžesč dha tež bebi s pjenjesami troscht w srudobje nakupicž a pokoj swědom-nja? A hdý by tež s pjenjesami psches swěť pschischoł, dha tola niz nuts do njebjes. A prawej mudrosći wjazý blyšča, ale sčto? Sznadž, so bebi lubeho pschecžela,

lubu pschecželnizu wuswolisch, kotremuž móžesč so dowěricž a wschitko wuskoržecž, abo so bebi we swjaty m mandžel-stwoje lubu, swěrný pomoznizu, lubeho pomoznika t bokej stajisch, kiž so sa tebje sobu stara? Přecž so njemóže, so su to krašne kubla, a mudry je tón, kiž bebi je do-budže; nicžo rješcheho njeje, hacž hdý by wutrobu na-makał, na kotruž móžesč so spuschecžecž. Ale njeje kóždy cžłowjek smjertny, tež naschi najlubšchi? njemóže naš smjercž bórny džělicž a sčto potom? Hdže je potom troscht w tutej srudobje? A hdý móža tež naschi lubi naš we wschelaticž wězach fastupicž, dha tola niz psched Bohom, hdýž so jedna wo sbóžnocž nascheje dusche.

Ně, t prawej mudrosći wjazý blyšča, tež wjazý, hacž wschitko wjedžicž w semskich wězach a mudry a wuschitny bycž w khumschtach a wědomnosćach. Sšlyšchmy tola, kotre wotmolwjenje nam Jesuś sam tu dawa na to praschenje:

Sčto je prawje mudry?

Wón rjeknje:

1. kiž moje błowa blyšchi; a
2. kiž je cžini.

1. „Zehodla, sčtož moje błowa blyšchi, teho pschi-runam ja mudremu mužej“. Kotre błowa pať nasch dnjes Jesuś jow mēni? Wopomńmy, so mamy tu psched sobu tónž wulleho přědowanja, kotrež je wón na horje džeržal, hdžež rěči wo Božim kralestwje kať ma tón, kiž chze do njeho pschicž, so sa khudeho hrěschnika pónacž a swóje hrěchi wobzarowacž a bebi žadacž po prawdosći, w nim sjewjenej a kať dyrbi potom smilny bycž a cžisteje wutroby

a czičeje myšle a merny a jeho dla hanjenje a šmėch na šo wšacŕ, šwojeho njepšhecŕela lubowacŕ, ša njeho prošnyčŕ, w modlitwje štejecŕ a Boŕe kašnje dopjelnicŕ. Tute jeho šłowa dyrbja šo šlyšhecŕ. A wjele luda bėšche šo teŕ ŕešchło, jako taŕ rėcŕešche; tola jich wjele teŕ wot njeho prjecŕ dŕŕešche, a nochŕychnu jeho šlyšhecŕ. W bibliji šu teŕ nam wšchitke tute Anješowe šłowa napišane a mŕŕemy je šlyšhecŕ. A Bohu budŕ dŕŕaŕ, jich je wjele, kiŕ to teŕ cŕinja; jich wušnacŕe je: „Ša lubuju wobudjenje mojeho Boha a to mešto, hŕdŕeŕ jeho cŕešcŕ bydli“, a jich pŕšnacŕe: „Njeje ŕana prawa njedŕela, hŕdŕeŕ nješkim Anješowe šłowo šlyšchal“, a pšchindu taŕ, hŕdŕŕ šwony wołaju a to ŕe ŕedŕenjom, jeho šłowo šlyšhecŕ, niŕ ŕo bychnu šo jeno po-kašali, tu ŕpali a šwoju draštu ŕ teŕ druhich runali, a maju poniŕŕnu wutrobu, ŕo, hŕdŕŕ tŕn Anješ ŕchtrašuje, niŕ na druhich jeno myšla, ale wošebje šami na šo, a hŕdŕŕ teŕ ŕchpihel Boŕeho šłowa jim wšchelke hrošne blaŕi pokašuje, jŕn tola lubo maja. Ššlyšchimŕ teŕ my taŕ Anješowe šłowa? Mŕŕŕne je to kŕŕdemu. Wiŕchal mamy šwŕj Boŕi dom, hŕdŕeŕ šo nam Anješowe šłowa prėduja, a pučŕ do njeho njeje dalŕŕi; njeje taŕ, kaŕ pola našchich wėrybratrom w rošprŕŕchenju, kiŕ ŕ wješcha dołhi cŕaš trjebaju, prjedy hacŕ tam pšchindu, hŕdŕeŕ šo ewangelijon pšchipowjeda, a hušto je pola niŕ rum ŕ temu małŕ a njemŕŕa mešta namakačŕ; ale my mamy rjane, wulke šwjatniŕŕy teho Anješa a wjele meštnow w niŕ. A tola je teŕ neŕto jich wjele, kiŕ njechadŕa Anješowe šłowa šlyšhecŕ, a to wšchelakeje pšchicŕiny dla. Neŕkŕŕi niŕcŕo wjazy njewėrja, cŕehodla neŕto hišchcŕe Boŕe šłowo šlyšhecŕ? Drušy šu taŕ lohŕo ŕmyšleni w njebješchich wėzach a ŕchtoŕ dušchu naštupa; „wšchėdny dŕeŕ dŕŕelamy, ale njedŕelu chŕemy ŕ šwojej wješkelŕŕŕi mečŕ“, taŕ myšla pšchi šebi, a hŕdŕŕ teŕ Boha nješacŕišnu, ale jeho šłowo tola nješlyšcha. Taŕ Bŕŕh jich podarmo woła. Šich meštno w ŕŕekwi woštanje prŕŕdne. Šdŕeŕ je prjedy fromny nan kŕŕŕdu njedŕelu šedŕaŕ, pobŕŕna macŕeŕ šwėru Boŕe šłowa šlyšchala, tam šyn, tam dŕowka tu wjazy njeje. Šdŕeŕ ŕtari hišchcŕe pšchindu, dha mlŕdŕi ŕ dŕŕela wuwŕŕtanu a ŕ kolešami njedŕelu po wšach ŕ ŕaba-wjenju wokŕlo jėdŕŕa. A tŕn a drugi, wŕn drje Anješowe šłowo šlyšchi, ale jara porėdŕo; wėni, ŕo je to došcŕ, ŕa 4 abo 6 abo 8 njedŕel ŕašo Boŕi dom wopytačŕ; kaŕ njeby teŕ kŕŕŕdy dŕeŕ Boŕi kŕlėb jėdŕ ŕ pošynjenju šwojeho cŕela, a taŕ ŕ najmjeŕŕŕa njedŕelu dyrbjaŕ šwojej dušchi kŕlėb wėcŕneho ŕiwjenja, kotryŕ je Boŕe šłowo, ŕkicŕicŕ w Boŕim domje. Dha ma teŕ šwoje wurėcŕe a wot-dŕerŕenja; paŕ je wjedro jara hubjenje, paŕ ma tŕn a drugi pučŕ cŕinicŕ, paŕ šyno pošnyŕ, paŕ bėrny ŕberacŕ, paŕ ŕapšchahu ŕ knjeŕeho dwora doštawa a dŕŕela na polu, paŕ je wjecŕor šwjedŕeŕ abo ŕhromadŕiŕna, a taŕ njepšchindŕe ŕ temu, Anješowe šłowo šlyšhecŕ. Njeŕnje teŕ: „ach, ŕchtoŕ ja tam šlyšchu, to mŕŕu šebi domach cŕitačŕ; haj wšchal, ale hŕdy by to jeno cŕiniŕ. To šo šamo rošny, ŕo tŕn Anješ šebi, hŕdŕŕ praji: „ŕchtoŕ moje šłowo šlyšchi“, teŕ ŕada, ŕo bychny je cŕitali. Cŕitane budŕe w našchim cŕašŕu jara wjele, ale pšchi tym jara wjele šwėtnych nowi-now a bješbŕŕŕnych knihow. Šteješche pšched kŕŕŕkim napišane, ŕo našch lud kŕŕŕde lėto ŕa taŕke bješbŕŕŕne knihi na 80 milijonow hritnow wudawa. Cŕitane wšchal budŕe teŕ w dobrych knihach, ale małŕo w bibliji. Kaŕ dobre by to byłŕo, hŕdy bychnu šo njedŕelu domjazy teŕ wokŕlo Boŕeho šłowa ŕhromadŕili a cŕitali, wo cŕimŕ je šo prė-domawo, dha by kŕory a brašchny, kiŕ njeje Boŕe šłowo

w Boŕim domje šlyšhecŕ mohl, teŕ šwoje natwarjenje meł. Nješkimŕ dha teŕ na dnju šwojeje konfirmazije Bohu šlubili, ŕo chŕemy jeho šłowo radny šlyšhecŕ? njeje teŕ pšchibŕuŕchnošcŕ kŕŕŕdeho nana a hošpodarja, kŕŕŕdeje macŕerje a hošpošy, kŕŕŕdeho, kiŕ druhim prjŕdŕ ŕteji, ŕo wŕn jim pšches šlyšchenje Boŕeho šłowa dobry pšchiklad dawaw? Wopomnišch pšche małŕo, kaŕ drugi na tebe hlada a šo na tebe pomowla, hŕdŕŕ ty Anješoweho šłowa nješlyšchich. Njeje tŕn jeno po Anješowym mėnjenju mudry, kiŕ jeho šłowa šlyšchi? Ššmy my mudri, dha dyrbimŕy paŕ Anješowe šłowa teŕ cŕinicŕ.

2. „Šchtoŕ moje šłowa cŕini, teho pšchirunam ja mudremu muŕej“, praji ŕešuf dale. Pšchi tym teŕ myšlimŕy na to, ŕchtoŕ ŕašub praji: „Budŕcŕe paŕ cŕinjerjo Boŕeho šłowa, a niŕ jeno pošlycharjo, ŕ cŕimŕ ŕo šami ŕjebacŕe.“ A kaŕ hušto njeje ŕešuf teŕ wuprajil: Niz cŕi „Anjeŕe Anjeŕe prajerjo pšchindu do Boŕeho kŕaleštwaw, ale kiŕ cŕinja wolu njebještego Wŕŕza“. Šinaŕ njeje: ŕiŕhe-ŕcŕijanštwaw njewobšteji jeno w tym, Boŕe šłowo šlyšhecŕ, wjele ŕchpruchow wjedŕicŕ; to wšchitŕo šu jeno te ŕtwjelza, na kotrychŕ dyrbja narŕŕcŕ te rjane kŕošny, polne dobrych ŕtutkow. Šdŕŕŕ šu Anješowe šłowa šlyšchal, dyrbišch je potom cŕinicŕ. Šdŕŕŕ je tebi Boŕe šłowo prajiłŕo: nješwat taŕ, njebudŕ taŕ nahŕy, budŕ bŕle lubošny a pšchecŕelniwy, dha dyrbišch to cŕinicŕ; a tebi: wotštuŕ wot njepŕŕcŕiweweho ŕiwjenja, dha cŕiŕ to; a tebi: budŕ mėrny a ŕtrŕŕŕy, dha nałŕŕ to; a wam mandŕelškim: nošchcŕe jedyn drugeho wob-cŕeŕnošcŕ a twaŕcŕe šwŕj dom w mėrje a bohabojašnošcŕi; a wam ŕtaršchim: wocŕehŕcŕe šwoje dŕŕcŕi w bojošcŕi teho Anješa; a wam dŕŕcŕom: cŕešcŕcŕe nana a macŕeŕ, to cŕinjenje dyrbi ŕ šlyšchenju pšchincŕ. Ššmy my taŕ mudri? Šlajcŕe, pšches šlyšchenje a cŕinjenje Anješowych šłowow wutwarimŕy wšchal šwŕj dom na ŕkału, to je na ŕešom ŕhryšta, my šmy w nim a wŕn w naŕ. A neŕto to ŕboŕe. „Šako nahŕy dešchcŕ padŕe, a woda pšchindŕe, a wėtry dujachu, a na tŕn dom ŕtorŕachu, dha wšchal nje-padŕe; pšchetŕŕ wŕn bėšche na ŕkału ŕtajeny.“ Š tym „nahŕym dešchcŕom“ šu mėnjene Boŕe domachpytanja w kŕorošcŕi, ŕrudobje, wohnowej, wodowej a drugej nušy; ŕ „teŕ wodu“ pšchecŕcŕehanje a hanjenje wot boŕa šobu-cŕłowjekow, jich ŕlŕŕŕcŕ a lešnošcŕ; ŕ „tymi wėtrami“ ŕpy-towanja teho cŕela a cŕerta a wopacŕne wucŕby. O, na cŕeji dom njeje to wšchitŕo hiŕom ŕtorŕalo abo neŕto runje ŕtorŕa! Nješkimŕy šnadŕ teŕ ty, luby cŕitarjo, mješ nimi? Ty paŕ šy šwŕj dom na ŕkału wutwaril a taŕ njepadŕe, šy a woštanješch cŕiŕeje myšle, domėrny, teŕ pod ŕchŕiŕom mjeno šwojeho Boha kŕwališch, wėšch, ŕo cŕi njebudŕe wjaz nałladowacŕ hacŕ mŕŕešch nješcŕ a ŕo chŕe pšches ŕchŕiŕ teŕ twoje ŕboŕe, šy lubošny a ŕ wodawanju hotowy, ŕo nješapłacŕiŕŕ ŕwarjenje ŕe ŕwarjenjom, wojuješch pšchecŕiwo ŕlemu w tebi a wokŕlo šo a njepošlychacŕ na hlape rėcŕe ŕaliŕchnych profetow. Ša hnada twojeho Šbŕŕniŕa je twŕj mėr a twoje wješele a jeho mŕŕ twoje dobycŕe a jeho njebješa twoja rjana nadŕija. Kaŕ ŕyle hinaŕ paŕ, hŕdŕeŕ je ŕchto ŕwŕj dom na pėšŕ ŕtajil, dokelŕ njeje Anješowe šłowa šlyšchal a wošebje je nječŕiniŕ; „jako nahŕy dešchcŕ padŕe a woda pšchindŕe a wėtry dujachu a na tŕn dom ŕtorŕachu, duŕ wŕn padŕe a bėšche jeho pad wulki“; w Boŕim domachpytanju je morŕotaŕ, ŕadwėlowaŕ, njeje wjazy chŕyl Boha ŕa šwojeho Wŕŕza mečŕ, je šo podal do picŕa a lošnych rėcŕow; pšchi hanjenju šwojich šobu-cŕłowjekow je ŕašo haniŕ a šo ŕ wŕŕŕymi šłowami

pschehrščičil; w spytowanju je wot čisteho, sprawného žiwjenja a fšhesčizjanskeje wěry wotstupil. Jeho žiwjenje bu tak njeměrne, tak njesbožowne, tak hrěščne a ščtódne ja druhich, jeho wumrjecze tak srudne a bje wscheho troščta. O, Bóh naš psched tym swarnuj! Budźmy prawje mudri, tak so Anješowe słowa słyschimy a činimy.

Słowo Bože, wulku hnadu
Sslubišč tym, kiž słyscha cze;
Kiž tu činja tvoju radu,
Tym so sbože dostanje.
Dha chzu s tobu šwěru šlědźić
Sa Jesuščom k žiwjenju.
Anježe, pomhaj so mi bědźić,
So tam kónu dostanu! Hamjeń.

S. w M.

Mi chze so dom!*

Hebr. 13, 14.

Mi chze so dom! do domu mojoh' Wótza
A k jeho wutrobje,
Se šwěta won, hdžež hara je a próza,
Dom k sbóžnej čistčinje.
Tak polny pschecžow, nadžijow šym wuschol,
Nětk ponižny bych rady domoj dóschoł,
Tu próstwu haju nětk se šdychnjemjom:
Mi chze so dom!

Mi chze so dom! Ty bėdna semsfa hėta
Budž nětko božemje.
Mi chze so dom; šym šyty wscheho šwěta,
Njech škwali jón, ščtóz chze.
Kaž mój Bóh chze, tak šwjaty ščiz chzu noščyč,
Chzu bėdźić so a wo kónž sbóžny prošyč
We wutrobje se stajnym žedženjom:
Mi chze so dom!

Mi chze so dom; ja widžich w sbóžnych šonach
Tón kraj, kiž žadam šej.
Tam je mój džěl na wěčnych šwětkych honach,
Tu moje město nej'.
Šdnyž šyma hrosy rózam šahinjenje,
Šastojećla s škwatnym ščidłom wotšal cžehnje,
Tu ptacžnik njepopadnje s kšyhdłom; —
Mi chze so dom!

Mi chze so dom; hdnyž džěčzatko bėch male,
Šso s čžijódu šradowach;
Šdnyž šu so hrajki šwilku špodobale,
Bu štyšnosč mi a štrach.
Šdnyž wješ'le šawyškachu druhe džěčzi,
Mje ničtó njedžeržesche w zušym šwěčzi
Se šłódkim mjedom abo jabkucžkom:
Šsej žadach dom!

* Pschisšpomnjenje: Luby njeb. Jan Khorla Wirth-Scheshowski prošesche na šwojim šmjertnym ložu wo šerbški pscheložl šnateho rjaneho Šerokoweho šhěrlušča. Š wutrobnej lubosčju je so jeho próstwa rad dopjelnila a jejne dopjeljenje je tuteho lubeho šwěrneho pschecžela njewuprajomnje šwjelilo. Šemu k cžěknemu dopomnjecžu, jeho srudnym šawoštajnym k troščtej njech pscheložl so tudy wošjewi.

Jan Waktat.

Mi chze so dom! Šódž pyta pschistaw, štatof,
Do morja rėka džje.
Ššchi macžeri šej džěčžo pscheje šwjatof;
Ščto mi so dale chze?
Mi je so špěwow wjele šaspěwalo,
Kaž hróncžto je nětk wsčitko wušlincžalo;
Tón šhěrlušch wošta pak se žedženjom:
Mi chze so dom!

Sserbowka.

Historiska novella wot Š. Židuša. Šesšerbščičil K. A. Fiedler.

VI.

(Šotracžowanje.)

Něščto hodžinow po tymle rozrěčžowanju šbėže so hara na hašy, s hlowneho torhosčžca na hornčžerške torhosčžčo wjedžazej. „Džeržče teho Žida twjerdže,“ wołasche někajše hólčžisko a cžeržesche ja małym mužom, kiž bė jako staw njesbožowneho židowskeho rodu lohko špóšnacž. Čžrijóda tkalžičich wučžomnikow ja wołasym bėžesche a Žida wobda, kotrehož šhablate štupy rucže dosčž dale njenješechu, so bychu jeho šakhadžazej šyle wotwjedle. „Š wotkal mašč tón tuni plat?“ to hólčžisko ščedžiwzej mješ wocži wołasche. A mješ tym so so na wołostejazyh wobrocži, wón wobščěrnyje powjedasche, tak je tón Žid do teho domu pschiščol plat pschedawacž, do kotrehož je wón sa šwojeho miščtra tu šamu tworu njesčž měł. „Tónle Žid“, wón s nowa wótije wołasche, „ja pol pjenješy pschedawa; pak je wón tón plat kradnył, pak jón Šserbam wotšachrowal! Š wotkal jón mašč, Ty židowski pšo?“

„Ššym jón šprawnje kupil a mam prawo wikowacž. Dobri mješčženjo, ščtitujče moje ščedžiwje wlošy psched ščiwducžinjenjom mlodosčže!“

Alle ničtó so njehotowasche, temu wobaracž; pschimany džje bė jeno Žid. A so by so njesbože pošledniškeho šopilo, pschicžerjachu nětko tež hišččže miščterjo, wot rjemješłniškeho nahona wjedženi, a šasččžepichu hižom se šwojim šamym pschikhadom nješčlachotnym wučžomnikam wutrobitoščž k nowym ezžesam.

„Šow s tym platom“, přeni rěčžnik wołasche, „hewal cže k šudnikoj powlecžem!“ Š dohom jeho brėmjo šapschija a so s tym ščedžiwjom wo nje torhasche.

„Ščtitujče moje šwóšstwo, hdnyž mje wot mojich pschecžiwnikow wušwobodžičž noščžecže!“

Tola wón so k něnym wucham wołasche. Wołoko štejazy so nad njerunym bėdženjom wješelachu a so wótije šmėjachu, jako to hólčžisko ščedžiwza ja jeho brėmjom, kotrež tón twjerdže džeržesche, tam a šem cžahasche.

Ma jene dobo tón šhlopy wschu mój napinasche, so by ščedžiwzej jeho brėmjo wutorhnył. Tón pocža šhablacž, padže k šemi a pschi tym šwoje brėmjo puščžzi. Ššes triumph nad wobšedžerštwom wadneho šwóšstwa bu w hromadu šbėžany lud na wołomik wot wošoby přjedawškeho wobšedžerja wotčžehnjeny, a došelž tón wjedžišche, so by ta próza podarmo byla, hdny by jo chžnył šašo dozpicž, dha s cžěžlej wutrobu wotšal cžeržesche, so by s najmjėšča šwoju wošobu psched dalschimi nadpadami wobarnowal. Tak rucže, hacž stare stawy jeho nješechu, wón psches hornčžerške torhosčžčo do hašy Židow bėžesche, hdžež tón dom wobšedžesche, w kotrehož šadnym džėlu Šserb šral bydlesche. Alle jeho njepšchecželjo se šyty tkalžow a tkalžičich wučžomnikow njebėchu jeho wotšalenje hnydom pytnyli a teho dla s džiwim wołanjom ja nim cžerjachu. Šėdy bė wón proh šwojeho domu dozpicž, jako so tež cži šanatižy rjemješłnyž šobu nuts cžiščžachu. Ššched štróželemi pol bjespowėdomny wón na dwór a do teje štyh škwatasche, kotrež durje bė Mačka runje wotewřila, so by pohladała, ščto ma ta hara na šebi. Tu

njebě k samnjenju duri žaneho čaša. Čzi přeni k teje njemdreje čzjěbdu šo k tym Židom šobu nuts walachu a widžachu woblēdowazeho Krala se jady krošnow. Mařka sakšičiny a šo bliže k šwojemu nanej klóčesche.

Wotomik čzi tkalzy psched wulkosčzu šwojeho wotkryča bjes rěče wostachu; potom pať džiwju, triumfowazu wolanzu posbēžechu, a jubjelszy našy přeni snaty šhwabniweho tkalšeho šjenocženštwawočasche: „Tu džě mišchtra mamy, kotryž mōže tak tni plat hoto-wacž. Wlecžče jeho na šudništwo, rosbijče jeho krošna, na kotrychž čzert kacz pomha!“ Pschi tym to hólčziško pschifoczi a k dobom mały nacžah pscherěšny.

Kaž tón Žid, tak mějesche tež našy Šerb žitwe šacžucze ša šdzerženje šwobštwa; pschetož wot kibale šašluženeho šo čzłowjel čzěžko džěli. Wón k mōžnej rufu teho šhrobkeho wučomnika ša-pschija a jeho tak šhlyne do jeho pschewodnikow rěšny, šo wschitzy wo kroczel wróczo šlecžichu. Š tym pať bu šignal k powšchittkow-nemu pschimanju daty. „Mišchtrje Šanštengel“, wschě hólčziška kaž k jeneje šchije šawolachu, „tón Šerb nutsach Wascheho Wylema kónzuj!“

Mišchtr Šanštengel šo njedlijesche, šwojemu wučomnikej na pomoc šhwatač, a dofelž k durjemi čzischčženzy dla nuts njemōžesche, rošrašy niše wočno, hačž tak šchlenžy šchčerczo na krošna lětachu. Š jeny školom psches wotewrjenzu šleczi a štejesche nětko na gracze, wot jeho mišchtra wopušchčženym. Škalzowy čzowlk tu hišchče ležesche; nič bē hižom roštorhjena. Wón jón šapschija a jón k njepošredneje bliškocze temu wohidnemu konturrentej do hlomy rěšny. Šónčžk trjehi a Kral bjespowědomny k šemi padže.

To runje prawje pschińdže. Še hólčziška jeho šapschijachu a wlecžichu teho bjespowědomneho muža won do dwora a wottam na drohu. Žid bē šabyty a čzěšny; blēda džowka pať nana ščžehowasche a šo na teho bjespowědomneho čzifny, šo by jeho se šwojim čžělom wobarnowala. Šola tuto džččžaze prózowanje njedyr-bjesche jej ničzo pomhač. Šona bu šopana, přječž wottorhjena a jejny nan pod štajnym šchidwucžinjenjom ša wlošy hačž na torhošchčo wlecženy.

Duž pošasa šo muž na wyšolim konju, a wschitzy pošornje wróczo štipichu. Bē to knjes Šan Šhocžebuski, kotremuž jeho šyn Luther šlédowasche. „Šchto jowle čziniče?“ wón na tyh roš-njemdrjentyh šawola.

„Ššmy jeneho šerbšeho tkalza wotlarwili, kotryž čže jako mišchtr džččč.“

„Wy drje šče jeho šamo hačž do šmjercze bili; ša to macze šamolwjenje wotpołožič! Šejda, bēžy, šajejče teho hólza k tymi šchšchjatyhmi wlošami.“

Šola to hólčziško a wschitzy jeho towaršchojo čzinjachu, šo najšpěšnišcho přječž pschińdžechu a wostajichu teju šemjanow, teho bjeswědomiteho Šerba a jeho džowku šamych. Šym bēžam ničzo na tym njeležesche, měšchčanow a jich šynow nēšajšeho Šerba dla šajimacž a do klódy šadžecž, a duž wschitzy čzěšnyh.

„Šoleczo, štaraj šo ša tehole muža“, rjěšny knjes Šan, „čžu Čzi pomoc pošlacž“, a k tym wotšal jčchasche. Šyrbi šo jemu k prawdošči prajicž, šo bē to w tehdomnišchim čžaku hižo wjele, šchtož wón ša teho Šerba, mjes mordariow padnjeneho, čzinjěsche, abo wjele bōle čziničž čžyšche.

Šnjes Luther, kiž bē pošchi pschifocž, bēšche šebi k roščazym džělbracžom to rjane šoleczo wobhladowať, kotrež šo, šebi rady njewjedžiwšchi, nad čžělom šwojeho nana šlonjěsche, šo by pošku-čhala, hačž šo jeho dyh hišchče šašo njewróczi. „Ššeli šo pošdžišcho pomozu pošrebasch, dha pschińdž na hrōd a wobrocž šo na knjěša Luthera“, wón k bljšchčžazymaj woczomaj rjěšny; „ššja budu wjele ša Šebje čziničž.“

Mařka čžyšche runje prajicž: Šha pomhajče mi radšcho šnyšdom [nētke šwojeho woboheho nana wot jow wotnjescž; jako jemu pať do woczow pošlada, pošny pschi wschěm žalostnym poš-tajenju, w kotrymž bēšche, nēšchto w nimaj, šchtož ju naštrōža. Šni šłowa njewotmolwivšchi, džěšche teho dla k najbliškčej šudni, pschinješe wodu w horšchči a wotmywasche šwojemu nanej krej k woblicza.

Šomału wón woczki wotewri, špomału šo šašo powědomnošč wróczi. Ššónčžny šo k pomozu šwojeje džowki pošbēšny a k nej pošes drohu šhablasche. „Mařka“, wón štonasche, „ššrbimoj šo hišchče ras na to šrudne měšto wróczičž; wono je naju jeničžki wucžek. Š hdy budžich Šebje džęša rano poššuchal!“

Šnjes Luther, kiž njebu k žyła wobšedžbowany, šo wobroczi a pomału k hrodej džěšche. „Ššchłoda“, wón psched šobu mōr-čžesche, „šš ma to rjane šoleczo hišchče nana!“

Šerb a Šerbowka šo prózniwje hačž še šhžžy Žida wacžišch-taj. Ničtō jeju na tym njesadžewasche. Ševy psches wočno kufasche a jeju pschińčž widžesche. Šako do šhžže šastupišchtaj, wón jimaj napschecžitwo džěšche a jeju rošhladnje do šwojeho šyđka wjedžesche. Wón teho šranjeneho a rošbiteho do šwojeho šoža pošłōži a šalam do jeho ranow liješche. Mařka pschi jeho lēšwje štražesche, a jako pošny, šo buchu jeho dyhki šlubšche, šo wona na šemju dele lešny a hačž do ranja šrowje špasche. Šež jejny nan šo še šwojeho lēšwa pošbēšny, a Mařka bē wješela, šo bēšche wón šašo knjes šwojich šološtnych šawow. „Dajče namaj wottal čžččč!“ wona še šhšami prošesche; „dajče namaj do naju domišny wupucžowacž, hdyž moja macž šahrjebana leži.“

„Ššaj, džicze, dobrý Kralo,“ tež Ševy naležnje prošesche; „ššči wot rodu Šarabaša mohli šašo pschińčž a mje woboheho štareho muža tež šahubicž. Šy macze hišchče šjenjěšy pošla mje štejo, tule šu. Ššh Šbrahama pschewodžej Šaju na wschěch Šaju pucžach!“

Š hrōšbu Mařka hišchče ras do jštwy dele šastupi, w kotrež šo jejne pošlednje wēžy namafachu. Šona wscho šerje šapakowa a to pod pscheporucžěštwom Ševy-a šawostaji; jeno nēšotre dra-ščženja šebi w małym brēmjeschku šobu wša. „Ššchepodajče wscho poššlej, kotrehož jutje pošččelu“, wona še šhšojtymaj woczomaj rjěšny, „a Ššh čžył Šam tu šmilnošč šaplacžicž, kotruž šče na mojim nanu čziniči!“

Šak ta Šerbowka še šwojim nanom woteńdže. Šako w pošku dale wuštopowaschtaj, bywasche jejne wobliczo pschezo šhmurnišche. „Ššiegmundo“, šebi wona šchepny, „čžeho dla šym Šwój šwajš wječženja šazpila? Šola tež tak, tež tak džęń wječženja pschińdže.“ (Ššchichodnje dale.)

Wschelake k bliska a k daloka.

— Ššerbška študowaza mlōdžina šo lēška 8., 9. a 10. augusta w Šošchizach ššńdže a wotmēje tam šwoju 34. šłownu ššhadžowanku, — šwoju přenju šłownu ššhadžowanku w Šošchizach — a to šobotu w 3 hodžinach wubjerkowe pošedženje, njedželu w 3 hodžinach šłownu ššhadžišnu a w 1/2 hodžin šabawny wječžor; pošndželu šo ššhadžowanka k wulětom ššónčzi. Džččo ššhadžowanke je lēška wobšchěrne a wažne a duž tež šajimawe. Šchtož ma šerbšku študowazu mlōdžinu lubo a hišchče ššchricžki šahorjenja ša Ššerbow me wutrobje, njech pschilhwata; wschitzy šu lubje witani.

K rošpomianju.

Šlabožina je Šože pschekrašjenje w čžaknym byčju.